

Dílo Villiers de l'Isle-Adama se vyznačuje ambivalentním vztahem ke svému století, které vešlo do historie jako století Pokroku. Na jedné straně jej přitahuje Věda a její možnosti, na straně druhé zase varuje před Vědou, která se stává novým náboženstvím doby. Autor diagnózu své doby promítá do celé galerie roztočivých postav mužů vědy.

Představuje nám vynálezce, jejichž objevy mají ulehčovat a zlepšovat život, ale ve skutečnosti potlačují v člověku vše, co se vymaňuje řádu „zdravého rozumu“ společnosti.

Další skupinou jsou vědci, kteří nastavují člověka podle měřítek doby, která hlásá umírněnost a léčí jej pomocí „balzámu zdravého rozumu“, která je zbavuje takových „přežitků“, jako je volání slávy, cti, patriotizmu nebo výčitek svědomí.

Ale Villiers jde ve své kritice ještě dál a představuje nám chladné maniaky poznání, pro které má lidský život menší cenu než vědecký objev.

Další vědec, který se objevuje ve Villiersových dílech je Tribulat Bonhomet. Na jedné straně je tato postava koncentrátem všeho, co si Villiers představoval pod pojmem „slepý pragmatismus“, avšak představuje zároveň i hrubý obraz toho nejúctyhodnějšího vědce, kterého Villiers stvořil – Edisona z románu Budoucí Eva. Na této postavě nám spisovatel nastiňuje svoji představu skutečné Vědy, která člověka vede k Ideálu místo aby jej ubíjela.